

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 18CoCsp/21/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120204308
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Babinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8120204308.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Babinovej a členov senátu JUDr. Viery Kandrikovej a JUDr. Michala Boroňa v spore žalobcu: N. N. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. R. C., N. Q. XXX, zastúpený: JUDr. Ladislav Riedl, advokát, so sídlom v Prešove, Slovenská 46, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35792752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, o primerané finančné zadostučinenie a prísl., o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 05.03.2021, č. k. 32Csp/66/2020-56, takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrďuje sa I. výrok rozsudku.

Zrušuje sa výrok II. a III. rozsudku a v rozsahu zrušenia vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol takto, cit.:

„I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi 200 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobu v prevyšujúcej časti z a m i e t a .

III. Žalobca m á voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, ale len z prisúdenej istiny.

2. Vychádzal z ustanovení § 52 ods. 1, 3 a 4 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

3. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že v prejednávanej veci sa žalobca žalobami domáhal primeraného finančného zadostučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa na základe toho, že ako spotrebiteľ bol úspešný v sporoch vedených na tamojšom súde o zdržanie sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy pod sp. zn. 16Csp/129/2016 a sp. zn. 19Csp/129/201. Mal za nepochybné, že žalobca mal pri uzatvorení zmlúv o spotrebiteľskom úvere a s nimi súvisiacimi dohodami o zrážkach zo mzdy postavenie spotrebiteľa. Mal základ nároku daný, keďže žalobca ako spotrebiteľ bol v predchádzajúcich sporoch 16Csp/129/2016 a 19Csp/129/2016 úspešný, pričom z obsahu odôvodnenia rozsudku vyplýva, že dôvodom pre vyhovieť žalobe bolo aj to, že súd považoval predmetnú dohodu za neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko umožňovala vymôcť pohľadávku bez kontroly súdom a to v rozsahu nezákonného plnenia. Vo vzťahu k výške konštatoval, že v oboch prípadoch žalovaný ani nestihol realizovať zrážky zo mzdy žalobcovi vzhľadom na to, že krátko po listoch, ktorými vyzval jeho zamestnávateľa na realizáciu spomínaných dohôd súd vydal neodkladné opatrenia, ktorými uložil povinnosť či už žalovanému, ale aj zamestnávateľovi žalobcu zdržať sa realizácie spomínaných zrážok zo mzdy. Žalobcovi teda podľa súdu žiadna ujma uzavretím spomínaných

dohôd nevznikla a to ani nemajetková. Zastáva názor, že určité zadostučinenie bolo dané žalobcovi už právoplatnosťou predchádzajúcich rozsudkov a preto považoval za dostatočnú satisfakciu pre žalobcu finančné zadostučinenie vo výške 100 eur s ohľadom na právoplatný rozsudok v každej z predchádzajúcich vecí, ktoré sú uvedené v tomto rozsudku a preto žalobu v prevyšujúcej časti zamietol.

4. O nároku na náhradu trov konania bolo rozhodnuté podľa § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). V danom prípade výška prisúdenej istiny závisela od úvahy súdu a preto súd prvej inštancie vychádzal zo záveru, že žalobca bol v spore úspešný a z toho dôvodu mu súd priznal nárok na plnú náhradu trov konania, ktorý sa však bude odvíjať len od výšky prisúdenej istiny. Nezistil totiž žiadny dôvod pre aplikáciu § 257 CSP, ktorý možno použiť len výnimočne.

5. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výroku I. podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Namietal rozpor výroku I. s odôvodnením rozsudku, nakoľko podľa odôvodnenia rozsudku súd priznal nárok na zaplatenie 100 eur, ale podľa výroku I. rozsudku priznal nárok na zaplatenie 200 eur. Ďalej namietal, že vykonaným dokazovaním neboli preukázané skutočnosti a odôvodnenie napádaného rozsudku ani neobsahuje žiadne skutkové a právny závery nadväzujúce na vykonané dokazovanie, ktorým by sa preukázala dôvodnosť a výška zadostučinenia v sume 200 eur. Žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno a netvrdil a nepreukázal žiadnu okolnosť, ktorá by odôvodňovala priznanie nároku na zadostučinenie vo výške 200 eur. Z podanej žaloby a ani z nasledovného priebehu konania nevyplýva žiadny dôvod, ktorého posúdením je možné priznať zadostučinenie vo výške čo len 1 eura. Žalobca také skutočnosti netvrdil. To znamená, že pri posúdení „výšky“ nároku, ktorého existenciu mal odvolací súd za danú, mal súd vychádzať z obsahu spisu. Keďže v konaní nebolo preukázané nič, čo by umožnilo ustáliť výšku nároku, súd mal žalobu zamietnuť pre neunesenie dôkazného bremena. Z tohto dôvodu preto tvrdil, že súd nesprávne posúdil skutkový a právny stav konania a mal rozhodnúť o zamietnutí žaloby v celku.

6. V zákonom stanovenej lehote podal odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie a to proti II. výroku, ktorým bola žaloba vo zvyšnej časti zamietnutá. Podanie odvolania odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Nakoľko uznesením z 11.06.2020 súd spojil dve žaloby na spoločné konanie, súd v meritórnom rozsudku priznal primerané finančné zadostučinenie vo výške 200 eur kumulatívne. Za dva úspešne uplatnené porušenia spotrebiteľských práv na súde preto priznanú sumu titulom satisfakcie za spravodlivú nepovažuje. Žalobou vychádzajúcou z konania vedeného na tamojšom súde pod sp. zn. 16Csp/129/2016 si uplatnil nárok na primerané finančné zadostučinenie v sume 300 eur, pretože žalovaný vyzval jeho zamestnávateľa na zrážanie sumy 696,92 eura z jeho mzdy. Žalobou vychádzajúcou z konania vedeného na tamojšom súde pod sp. zn. 19Csp/129/2016, si uplatnil nárok na primerané finančné zadostučinenie v sume 800 eur, pretože žalovaný vyzval jeho zamestnávateľa na zrážanie sumy 1.613,97 eura z jeho mzdy. Súd aj správne uviedol, že z jeho mzdy nebola zrazená pre žalovaného žiadna suma, ale predsa ak platí zásada, že právo patrí bdelym, to jemu nemôže byť na ujmu. Je nespochybniteľné, že bez jeho ingerencie formou iniciovania súdneho konania by boli žiadané sumy zrazené je presvedčený, že zrážky by ďaleko presiahli žalovaným uvádzané sumy vo výzvach adresovaných zamestnávateľovi. Názor, že uplatnením práva samotného mu bola daná dostatočná satisfakcia nemôže obstať. Znenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. by tak bolo nepoužiteľné, pretože hypotéza tejto právnej normy by bola zároveň aj jeho sankciou. Nárok na primerané finančné zadostučinenie sa odvíja výlučne od úspechu a záverov v konaní, ktoré mu musí predchádzať. Žalovaný už v čase uplatnenia nároku u zamestnávateľa vedel, že si žiada plnenia z právoplatne judikovanej neprijateľnej podmienky a že z dôvodu neurčitosti textu Dohody o zrážkach zo mzdy táto nie je použiteľná, a nie len z dôvodu zmeny zákona (§ 5a ods. 1 písm. a) zákona č. 250/2007 Z. z.) ako sa domnieva súd v odôvodnení napadnutého rozsudku. Priznaná sankcia vo výške 100 eur, nebude mať žiadaný účel, ktorý sa od primeraného finančného zadostučinenia očakáva, preto navrhol rozsudok v napadnutom výroku zmeniť a žalobe vo zvyšnej časti vyhovieť.

7. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolania boli podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenými osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu

a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť vo výroku I. a vo zvyšnej časti zrušiť a vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu vyplývajúci z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenie Zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

9. K uplatneniu práva na primerané finančné zadosťučinenie nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov po tom, čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinností na súde. Či došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinností na súde vyplynie až z právoplatného rozhodnutiu súdu vydaného vo veci samej.

10. „Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia.“ (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019).

11. Žalobca si uplatnil nárok na náhradu primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 300 eur titulom úspešného uplatnenia svojich spotrebiteľských práv v spore vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 16Csp/129/2015 o zdržanie sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy a iných príjmov. Zároveň si nárok na náhradu primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 800 eur uplatnil titulom úspešného uplatnenia svojich spotrebiteľských práv v spore vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 19Csp/129/2016 o zdržanie sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy a iných príjmov. Uvedené konanie boli spojené a vedené na súde prvej inštancie pod spoločnou spisovou značkou 32Csp/66/2020, v rámci ktorého došlo k vydaniu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

12. Tvrdenie žalobcu o úspechu v základnom konaní bolo preukázané rozsudkom Okresného súdu Svidník č. k. 16Csp/129/2016-32 z 25.05.2017, ktorým súd o žalobe žalobcu smerujúcej proti žalovanému rozhodol tak, že žalovaný PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o. je povinný zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. 8500101241 z 29.01.2015 uzavretej medzi žalobcom a žalovaným. V uvedenom rozhodnutí bolo judikované, že predmetná dohoda o zrážkach slúžila na zabezpečenie pohľadávky vzniknutej z poskytnutého úveru s tým, že žalobca ako slabšia strana v takomto zmluvnom vzťahu ich nemohla ovplyvniť a inštitút zabezpečenia úveru si zvolil PROFÍ CREDIT Slovakia s.r.o. a žalobca tiež nemohol ovplyvniť obsah dohody o zrážkach. Účelom takéhoto zabezpečenia jeho pohľadávky bolo, aby vylúčil zo súdneho prieskumu uplatňovanú pohľadávku voči

žalobcovi. Zároveň súd dospel k záveru, že právnomu úkonu chyba náležitosti, a to určitosti, keďže v Dohode o zrážkach zo mzdy chyba označenie platiteľa mzdy. Zároveň v čase uzavretia Dohody o zrážkach zo mzdy neexistovala splatná pohľadávka žalovaného, ktorá nebola vymedzená určito. Uvedený rozsudok okresného súdu bol potvrdený rozsudkom tunajšieho súdu č.k. 7Co/111/2017-49 zo dňa 25.01.2018 a nadobudol právoplatnosť 27.02.2018.

13. Obdobne tvrdenie žalobcu o úspechu v základnom konaní bolo preukázané rozsudkom Okresného súdu Svidník č. k.19Csp/129/2016 zo dňa 08.02.2018, ktorým súd o žalobe žalobcu smerujúcej proti žalovanému rozhodol tak, že žalovaný PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. je povinný zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. 8500116414 z 11.08.2016 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným. V uvedenom rozhodnutí bolo judikované, že dohodu o zrážkach zo mzdy je neplatný právny úkon podľa § 37 a § 39 Občianskeho zákonníka. V tej súvislosti uviedol, že dlžník má byť absolútne vedomý toho, na čo sa dohodou zaväzuje, aké na seba preberá povinnosti, pričom podľa jej obsahu nemal možnosť túto dohodu pred splatením pohľadávky vypovedať alebo iným spôsobom jednostranne ukončiť. Takéto dojednanie súd považoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Uvedený rozsudok okresného súdu bol potvrdený rozsudkom tunajšieho súdu č.k. 9Co/57/2018-98 zo dňa 13.09.2018 a nadobudol právoplatnosť 29.10.2018.

14. Za stavu, keď rozsudkami Okresného súdu Svidník č. k. 16Csp/129/2016-32 z 25.05.2017 a č. k. 19Csp/129/2016 zo dňa 08.02.2018 bolo vyhovené žalobám v dôsledku záveru, že dohody o zrážkach boli formulované jednostranne v neprospech spotrebiteľa a sú neplatné, pričom tieto rozsudky nadobudli právoplatnosť, sa odvolací súd stotožnil so súdom prvej inštancie, že v tejto veci základ nároku je daný.

15. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradzovalo od získavania plnení, na ktoré dodávateľovi nárok nevznikol, či už v dôsledku neplatnosti právnych úkonov, neprijateľnosti zmluvných podmienok, alebo nedodržania zákonných náležitostí zmlúv o spotrebiteľskom úvere a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybné ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite.

16. Základom pre určenie sumy peňažného zadosťučinenia je primeranosť a súd túto sumu určí na základe vlastnej úvahy. Je teda posudzovaná podľa subjektívnej povahy a zohľadňuje všetky skutočnosti, čo viedli spotrebiteľa k podaniu žaloby o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

17. V prejednávanej veci súd prvej inštancie považoval za adekvátnu a primeranú výšku finančného zadosťučinenia sumu 200 eur. Nakoľko uznesením z 11.06.2020 súd prvej inštancie spojil dve žaloby na spoločné konanie, súd v meritórnom rozsudku priznal primerané finančné zadosťučinenie vo výške 200 eur kumulatívne za dva uplatnené nároky. Z uvedeného dôvodu sa odvolací súd nestotožnil s odvolacou námietkou žalovaného o rozpore výroku s odôvodnením napadnutého rozsudku.

18. Odvolací súd poukazuje na konštantnú rozhodovaciu prax v obdobných veciach Krajského súdu v Prešove, z ktorej vyplýva, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie je osobitný nárok spotrebiteľa, ak bolo zistené porušenie práva. To neznamená, že primeraným zadosťučinením je priznanie „symbolickej sumy“, bez ohľadu na intenzitu porušenia dodávateľa a výšku plnenia, ktorú požadoval dodávateľ v rozpore s ustanoveniami zákona.

19. V zmluvnom vzťahu strán sporu dokonca prebehli dve súdne konania, čo nemožno vyhodnotiť na ujmu žalobcu, práve naopak. Zo záverov súdu 1. inštancie vyplýva, že zastáva ten názor, že už samotný úspech v konaní vo veci samej pre spotrebiteľa je dostatočným zadosťučinením. S tým sa odvolací súd nestotožňuje a považuje priznanú sumu žalobcovi za nedostatočnú. V uplynulom období odvolací súd vyslovil svoj názor na posúdenie primeranosti finančného zadosťučinenia v obdobnej právnej veci vedenej pred súdom 1. inštancie (sp. zn. 11Csp/87/2020). Preto, v tomto prípade, dospel k záveru, že je potrebné pristúpiť k zrušeniu výroku II. rozsudku súdu 1. inštancie, z dôvodu, aby súd 1. inštancie vo svojom rozhodnutí vychádzal z rozhodnutí odvolacieho súdu vyslovených v skorších rozhodnutiach, z ktorých vyplýva, že suma finančného zadosťučinenia má plniť proti dodávateľovi predovšetkým

odradzujúcu funkciu. (Najvyšší súd SR v tejto súvislosti už niekoľkokrát judikoval, že pri kasačnom rozhodnutí neexistuje pre súd nižšej inštancie priestor na právny dialóg alebo úvahy o tom, či je záväzný právny názor správny, fundovaný alebo úplný (napr. NS SR sp.zn. 2 Cdo 155/2011)

20. Žalovaný pritom pôsobí na trhu s poskytovaním úverových produktov dlhodobo, je účastníkom početných súdnych sporov a je na mieste, aby súdu vo svojom rozhodnutí reagoval na konkrétne skutkové zistenia, týkajúce sa porušenia práva slabšej strany - spotrebiteľa, s použitím príslušných ustanovení zákona (§5a písm. a z.č. 250/2007 Z.z.)

21. Vychádzajúc z dôvodov, ktoré sú vyššie uvedené, odvolací súd rozsudok prvej inštancie v jeho napadnutej časti , vo výroku I. ako vecne správny potvrdil postupom podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP. Zrušil rozsudok vo výroku II. podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP a tiež v súvisiacom výroku III. o trovách konania a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu 1. inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutia (§ 391 CSP).

Zároveň v novom rozhodnutí súd 1. inštancie rozhodne aj o trovách odvolacieho konania podľa ust. § 396 ods. 3 CSP.

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).